

2) Czy art. 33 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on utrzymania podatku (lokalnego od działalności gospodarczej) obejmującego działalność gospodarczą nastawioną na zysk, cechującego się głównie tym, że obciążony jest nim dochód netto, po odjęciu kosztów nabycia towarów i usług sprzedawanych przez podmioty trzecie oraz kosztów rzeczowych? Innymi słowy, czy na podstawie ww. przepisu podatek o takich cechach można zakwalifikować jako podatek obrotowy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 236, str. 846

⁽²⁾ Dz.U. L 145, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-322/06)

(2006/C 237/12)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: N. Yerrell i W. Wils)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

— orzeczenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2002/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. w sprawie organizacji czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego⁽¹⁾, a przynajmniej nie powiadamiając o nich Komisji, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy tej dyrektywy.

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 23 marca 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 80 str. 35

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil 3 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 27 lipca 2006 r. — Alfredo Nieto Nuño przeciwko Leonci Monlleó Franquet

(Sprawa C-328/06)

(2006/C 237/13)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Mercantil 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Alfredo Nieto Nuño

Strona pozwana: Leonci Monlleó Franquet

Pytania prejudycjalne

Skierowane do Trybunału pytanie prejudycjalne dotyczy zagadnienia, czy zawarte w art. 4 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG⁽¹⁾ z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych pojęcie znaku towarowego „powszechnie znanego” w państwie członkowskim odnosi się jedynie i wyłącznie do stopnia jego znajomości i zakorzenienia się w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w na znacznej części jego terytorium lub czy powszechna znajomość znaku towarowego może zostać powiązana z obszarem geograficznym, którego zasięg nie odpowiada terytorium państwa, a wspólnoty autonomicznej, regionu, prowincji lub miasta, w zależności od towaru lub usługi oznaczonych znakiem towarowym oraz faktycznych adresatów tego znaku, czyli w skrócie w zależności od rynku, na którym używany jest znak towarowy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 40, str. 1